

De Tuin (2)

Gina :

Bladeren, vruchten, zaden vallen nu
en vinden bodem.

Ik laat gebeuren, ik laat los.

Ik herbundel,

omarm en doorvoel mijn aarde,

bewoon mijn grond.

Luk :

'k Zou wel vreugdig willen zingen vandaag
maar er bedrukt nog iets dat ons beknelt.

We zullen dat eerst bevrijden.

Het voelt als een verstoorde verbinding,
ruikt enigszins verbrand, kleurt leven grijs,
het bezwaart, ankert, het maakt stram.

Nu raken we het, dringen binnenin,
openen het onvertrouwde, voelen
de lading, de druk, het trage.

Kom, we breken erdoor naar 't open veld.

Dat zware is al oud, laat het helen
terwijl wij hier zijn, nu en nieuw.

Wij ontdoen ons van verleden ketens,
wij verlaten die verwickelingen.
Ontwikkeld zijn wij vrij, vreugdig

en bezingen zon en aarde, wolken,
regen, liefdeswegen en wentelend
bewegen wij hemel en leven en
groeien en kunnen weer openbloeien
in het ontsloten, vrije veld.

Zie, het zware lost, we raken bevrijd
terwijl wij ons onttrekken aan de schijn
en nog veel meer, dieper nog, onszelf zijn,
niet wat we denken of voelen, maar 't zien
vanuit 't volkomen vrije veld.

Daarin wordt elke verbinding bijgesteld,
de geur wordt paradijs, kleur: regenboog,
en wij zijn weer beschikbaar
in dit lichte, dit open veld.

Luk Heyligen :

Naar het open veld.